

פרשת בהעלותך

כוחו של הלב הטוב: מאור המנורה אל היכולת לשנות את הטבע

תָּא, רַתְלָעָב "פרשתנו פותחת במצווה שניתנה לאהרן הכהן להדליק את מנורת המקדש, כמו שנאמר: וְרָהַל דְּחֻיִּם וְפֹאֵב הַמִּיָּאֵתָם זֶה הַלֹּעֶפּוֹ, רֹאֵה תַצְפֶּה תָא תִּלְמַסְמ הַרֹנְמָה תְקַלְדָּה. (ב, ח רבדמב) **הַנִּרְתָּ** הכהן, שמידתו הייתה מידת החסד, הלב הטוב, הנתינה והאהבה. כמאמר חז"ל במסכת אבות (א, יב), היה הרונמה תקלדה לש התוהמ יהוז. **"הרותל וברקמו תוירבה תא בהוא, מולש פדורו מולש בהוא"** אהרן – השפעת אור וחסד על העולם.

הברכה נובעת מטוב הלב

בזכות מידה זו, זכה אהרן הכהן לשמש צינור של ברכה ושפע לכלל ישראל. הוא הוריש זכות זו לכל זרעו אחריו, שהם הכהנים המצווים לברך את העם. הסיבה לכך היא שהשפעת הברכה תלויה בטוב ליבו ובטובת לא: (ב, חל הטוס) ל"זח ושרדו, **"רַרְבִּי אוה נִיע בֹּט"** עינו של המברך. כפי שנאמר בספר משלי (כב, ט): תיקרי יִבְרַךְ אלא יִבְרַךְ. מכיוון שאהרן הצטיין במידה זו באופן מיוחד, ניתן בידו מפתח הברכות.

בהמשך הפרשה, אנו פוגשים את מידת טוב הלב גם אצל אחיו, משה רבנו. כאשר יהושע סיפר לו שאלדד **נְתִי יָמוּ? יֵל קֵתָא אֲנִיקְמָה** ומידד מתנבאים במחנה וביקש להפסיקם למען כבודו של משה, ענה לו משה: חומשל ול סרג השמ לש וביל בוט. (טכ, אי רבדמב) **כָּל עָם ה' גְּבִיָּאִים, כִּי יִתֵּן ה' אֶת רוּחוֹ עֲלֵיכֶם!** בהצלחתם של אחרים.

מידה כנגד מידה: שינוי הטבע האישי מוביל לשינוי טבע העולם

צדיקים אלו, וכל ההולכים בדרכם לאורך הדורות, זכו שהקב"ה יעשה על ידם ניסים גלויים וישנה את מערכות הטבע על פי גזירת פיהם. מדוע?

טבעו של האדם לדאוג בראש ובראשונה לעצמו ולשמוח בהצלחתו האישית. הרצון הכן לשמוח בהצלחת הזולת ולדאוג לו יותר מאשר לעצמו, הוא היפך הטבע האנושי. כיוון שצדיקים אלו עמלו וזכו לשנות את טבעם, ולקנות בליבם מידת טוב לב אמיתית כלפי הזולת, כך מידה כנגד מידה, נתן להם הקב"ה את הכוח לשנות את טבע הבריאה.

וּלִיפָא, הַרֹת קָרָאָה סַע נָב תָא דַּמְלָמָה לִכּ "על פי יסוד זה, יובן מאמר חז"ל (בבא מציעא פה, א): וְנָב חֻקֻּלָּה סָדָא, וְכָסָא. ויבא ררד תא רישממ נב, עבטה ררדב. **הַקֵּב"ה גֹּזֵר גִּזְרָה - מַבְטְלָה בִּשְׁבִילֹו** של עם הארץ ומלמדו תורה עד שנהיה תלמיד חכם גדול, הרי שהוא שינה והפך את טבע הבריאה. שכרו הוא, מידה כנגד מידה, שהקב"ה נותן לו כוח לשנות את טבע העולם ואף לבטל גזירות.

העבודה האישית והשכר הנצחי

זוהי עבודתו העיקרית של כל אדם: להסיר את האנוכיות הטבועה בו ולפתח בקרבו את המידה הנשגבה מאוד אוהש יפכ ול גאדי, ורבח תחמשב וביל לכב חמשי הב הגרדמל עיגהל. תלוזה יפלכ **לב טובשל** (י, ה תובא) "**רלש רלשו רלש ילש**" לעצמו ואף יותר, וישפיע עליו מטובו – כמידת החסיד האומר:

בזכות זאת, יזכה האדם לשפע ברכות, בדומה למי שנותן צדקה לעני ומשמח אותו מתוך לב טוב ורחום, **הַקְדָּצָה הַשְּׁעֵם הִיָּהוּ** "המתברך בברכות עצומות" ראה בבא בתרא ט, ב. סימן נפלא לדבר טמון בפסוק: הקדצה רכשב רבדמה, הז קוספ. (זי, בל והיעשי) **שְׁלוֹם, וְעֲבֹדַת הַצְדָּקָה הַשְּׁקֵט וְכֻטָּח עַד עוֹלָם** "תוכזב. ('בוט' הירטמיגב וכרעש) **י"ז** קוספו **ל"בוהחסד**, רומז בסודו למידת ה'לב טוב': הוא נמצא בפרק מידה זו ינחל האדם שפע של ברכות וכל טוב.

